

[Kurt Brauer.]

viden og atter viden af socialarbejderen at bevæge sig med sikkerhed i dette farlige område, for det er nemlig her, den svovlgule pøl af dansk misundelse har sine bedste vilkår.

Om det er i erkendelse af dette, skal jeg ikke kunne sige, men ministeren har jo benyttet lejligheden til at lave uddannelsespolitik i sit lovforslag. I § 50 dykker ministeren frisk ind i uddannelsesjunglen og forlanger, at kommunerne skal være rede til at stille uddannede hjemmehjælpere til rådighed. Man må spørge: hvorfor har ministeren pludselig taget denne sag op? Hvis hjemmehjælperne skal have deres uddannelse fastlagt i denne lov, så burde det være en logisk konsekvens, at alle andre socialarbejdere også fik deres uddannelse fastlagt på samme måde. Men efter min opfattelse hører hele herligheden hjemme i uddannelsesudvalget, og jeg tror, vi får vrøvl med vore kolleger fra uddannelsesudvalget, og jeg tror, at socialministeren får vrøvl med uddannelsesministeren, hvis ikke vi overlader til uddannelsessektoren at lave sin egen prioritering. Man vil næppe fra den side finde sig i, at vi trækker uddannelsessektoren skævt ved pludselig at hale en paragraf ud og forlange en særlig grad af uddannelse. Det tror jeg ingen kan være tjent med.

Ministerens foreslår børne- og ungdomsværnene afskaffet med en, synes jeg, glimrende begrundelse. Jeg håber, at den begrundelse må blive tilgængelig for mange, jeg synes som sagt, den er glimrende. Jeg har en enkelt begrundelse, som jeg måske kunne føje til: hvis det nødvendige politiske mod, som jeg talte om tidligere, skal hentes frem inden for socialpolitik, er det væsentligt, at mange, mange flere socialpolitikere stiller deres viden i socialpolitikens tjeneste, og så kan det ikke nytte, at vi har en struktur, hvorefter disse mennesker bliver opslugt og begravet i behandlingsarbejdet inden for en gren af socialektoren. Det mod og den socialpolitiske viden, som disse mennesker sidder inde med, har vi rigeligt brug for andre steder. Ja, jeg skal ikke lægge mig fast på en struktur, men det er helt sikkert, at sektoren er i nød for disse politiske eksperter, som i dag sidder i børneværnene, og som i dag er kredsværger i Københavns

kommune f. eks. ikke mindst har vi brug for deres ekspertviden, når vi kommer til det allervigtigste, vi har med at gøre i dag, nemlig styringen af socialektoren.

Jeg har allerede nævnt, hvilke problemer vi løber ind i med det foreslåede refusionsystem i henseende til kontantydelsernes idé. Men det er jo værre endnu. Amtskommunerne forudsættes at føre tilsyn med kommunernes arbejde; der skal koordineres og planlægges i amtskommunerne, men så vidt det fremgår, har amtet ikke nogen økonomisk mulighed for at foretage den styring, og det er jeg i og for sig godt tilfreds med, for jeg kan ikke lide amtskommuner. Det var en lise at læse i Berlingeren forleden dag om de mange borgmestre, der undsagde amterne. Men når de økonomiske styringsredskaber ligger i ministerens hænder, mens styringsforpligtelsen er på amtets hænder, ja, så er slutresultatet jo det, at ingen af parterne kan styre, og det overlades i hvert enkelt tilfælde til kommunen at afgøre, om den vil lave dette eller hint. For lovforslaget fremtræder nemlig ikke i sig selv som en garant for en mindstestandard, endsigesom et styrings- eller prioriteringsinstrument. Tilbage står så borgeren med aller tidens chance for at blive sorteper.

Loven indeholder end ikke en formålsparagraf, som er til at tage og føle på, og som kunne være borgerens garanti i en tid, hvor transbedømmelse skal afløse faste kriterier for ydelserne. Ikke engang ankesystemet kan jo garantere ensartethed og retfærdighed; den diskussion har vi haft. Jeg finder, at alt for mange sager finder deres sidste afgørelse på amtsplanet, og vil gerne sætte spørgsmålstegn ved denne tendens i loven.

Det hævdes, at man har gjort kedelige erfaringer i Sverige med hensyn til det meget smukke transbegreb; det er ikke ironisk ment, når jeg kalder det smukt, jeg synes virkelig, der ligger en ædel tanke bag. Det er, hævdes det fra svensk side, blevet brugt af kommunerne som økonomisk regulator, og det hævdes, at man er fristet til hinsidan at bevæge sig tilbage til gamle dages tilstand, hvor borgernes rettigheder kunne regnes præcist ud, om ikke på kugleramme så da i hvert tilfælde på regnestok, muligvis i enkelte tilfælde på edb-maskine. Men man frygter altså ikke de administra-